עד שלבנו פטור. פירש בקונטרס משום דהוי כמו מזיק מתעת לו לאוכלן דפטור וה"ג גוזל ומימה דא"כ מאי קמ"ל רב מסדא" כיון דמתני' היא וכפי' רש"י הראשונים במכתב יד פירש שקודם שגזז ממש אלא דהייט כדי חיוב לבנו מה שגזז שלא בא לידי חיוב עד שלבנו והעביר עליו קולמוס וגרשה דקמ"ל רב מסדא שלא נפרש מתני' כפירוש שמחק בקונטרס אלא פטור משום דמזיק מתעת כהאמה שקנאן בשיטו: **ורא** אלן תנן. שיעור תרומה עין יפה אחד מארבעים ולא בעי למימר דשמואל לחייבי בעין רעה דאם כן מאי קמ"ל מתניתין היא במסכת תרומות (פרק ד מ"ג) עין רעה אחד מששים:

אלו דברים שאין להם שיעור הפאה פ"א. בירושלמי דמסכת פאה פריך אמאי לא תשיב נמי תרומה בהדייהו דתנה אחת פוטרת הכרי כדשמואל ומשני דתרומה יש לה שיעור למעלה שאין יכול לעשות כל גרנו תרומה כדתנן הטוהר כל גרנו תרומה וכל עיסתו חלה לא עשה ולא כלום ופריך והרי פאה דאין אדם עושה כל שדהו פאה וקתני ומשני פאה בשעת חיובא דהייט משמתחיל לקצר אדם עושה כל שדהו פאה דהוי פאה למה שכבר קצר אבל תרומה בתר חיובא דהייט אחר מירוח אין יכול לעשות כל גרנו תרומה בגמ' "דהרמון פריך אמאי לא תשיב אפר פרה ועפר סוטה וזוב יבמה ומשני דלא תשיב במתני' אלא דברים דאי עביד מובא הוי מטה אבל אין מחייב לעשות אלא כל שהוא:

דאורייתא אין לה שיעור, דרבנן-בששים, מאי קמ"ל תנינא "אין פוחתין לפאה משששים אע"פ שאמרו הפאה אין לה שיעור? התם בארץ הבא בחו"ל, כי סליק איסי בר היני אשכחיה (ג) לר' יוחנן דקא מתני ליה לבריה "רחלים", אמר ליה אתנייה "רחלות", א"ל כדכתיב "רחלים מאתים" "אמר" ליה *לשון תורה לעצמה לשון חכמים לעצמן, אמר ליה מאן ריש סדרא בבבל? אמר ליה אבא אריכא אמר ליה-אבא אריכא קרית ליה דכירנא כד הוה יתיבנא אחר י"ז שורן אחוריה דרב קמיה דרבי ונפקי זיקוקין דנור מפומיה דרב לפומיה דרבי ומפומיה דרבי לפומיה דרב ולית אנא ידע מה הן אמרין, ואת-אבא אריכא קרית ליה? אמר ליה איהו ראשית הגז בכמה אמר ליה (ד) (ר' יוחנן) בששים והאנן בכל שהן תנן? אמר ליה *אם כן מה בין לי ולך, כי אתא רב דימי אמר: ראשית הגז-רב אמר בששים ור' יוחנן משום ר' ינאי אמר בשש אמר ליה אביי לרב דימי אנחת לן חדא ואקשת לן חדא בשלמא דר' יוחנן אדר' יוחנן לא קשיא הא דידיה הא דרביה אלא דרב אדרב קשיא-דהא אמר רב מנה ופרס: דרב אדרב נמי לא קשיא מאי "מנה" דקאמר בן ארבעים סלעים דהוה ליה בששים

וביטלית בחמשים: פוטרת את הכרי. לאשים דגנך ולא יסיב ביה קרא שיעור: דאורייתא כדשמואל. אין מיפטר כל שהן מיפטר: ושיעור דרבנן בדאורייתא בארבעים. ושעורא דרבנן אתמר בתרומה שהיא מן התורה בגון תרומת הירוש וילהר שבאגן בארבעים: ושיעור דרבנן בדרבנן. ושיעורא דאמור רבנן בתרומה דידהו כגון פירות האילן ודרק-בששים, ורמיזא דיחזקאל אלרי עין אמרה: והרמון. מפרש בגמ' דתגיגה (דף ז.) דכל כמה דבעי לאתחזויי בעזרה ברגל מיתחזי ומייתי קרבן עולת ראיה וגם הקרבן אין שיעורא לדמים אם מרובה אם מועט מן התורה אבל חכמים אמרו הרמון=מעה כסף, ותגיגה שתי כסף: דאורייתא אין לה שיעור. כלל ורבנן יהבו לן בה שיעורא בששים אבל בתרומה אף על גב דמדאורייתא נמי בכל דהו מפטר נהי דמפטר ממיתה דעבל מיהו לכתחלה רמיזא שיעורא דילה חמשים ושש אמרינן לך בתוספתא" אמר רבי יוסי מנין לתרומה שהיא אחד מחמשים שנאמר במדין (במדבר לא) נתקו אחד אחוז מן החמשים אחוז שאמרתי לך במקום אחר כזה ומנין אם תרם ועלה בידו אחד משש שאין צריך לתרום שנאמר ותאת התרומה אשר תרימו ששת האיפה מחומר החטים וגו' אלמא דמתייהב בה שיעורא הלכך לא תני לה בדברים שאין להם שיעור: אמר ליה. רבי יוחנן לאיסי בר סיני: דמתני לדברים. מתניתין ממש רחלים גוזזות מנה ופרס: אמר ליה. איסי כדכתיב קרא קא מתני "רחלים מאתים" אמר ליה לשון תורה לחוד וסי': אמר ליה. ר' יוחנן לאיסי: מאן ריש סידרא בבבל. ראש ישיבה: אבא אריכא. רב קרי אריכא שאריך בדורו היה כדאמרינן בהמפלת בנדה (דף כה:): אבא אריכא קרית ליה. ולא אמרת רביו בלשון כבוד: (ג) דלירנא כשהיה בבלן קודם שירד לבבל היה חשוב ממני שהיה יושב לפני רבי ואני הייתי יושב שבעה עשר שורות מאחריו: זיקוקין. שאלין ומתנין בהלכה: אל"ל איהו. איסי לרבי יוחנן: דאתמרת בששים. כמה יהיה לו ותחייב ברחשית הגז אמר ליה בששים סלעים: מה בין לי ולך. אם איני יודע פירושה של משנתיו יותר ממך מה אני גדול ממך אני יש בידי דבל שהוא לאו דוקא אלא אחידי דאמר ר' דוסא שיעורא רבה אמור רבנן לשון שיעור מעטא] וגוזמא הוא ומיהו שאם סלעים בעינן כי היכי דלימטי סלע לכהן דבגיר מהכי ליכא למאן דאמר דתיהוי נתינה: בששים. אלא בששים יתן לכהן לשנת אחריתא בששים סלעים חייבים ברחשית הגז: אמתא לן חדא. אחת מדבריך יכולה להתקיים: בשלמא דרבי יוחנן. *דאמרת משמיה בששים: אדר' יוחנן. דאמר' לעיל אמר כל שהן אם אמר לכהן ואחד לו' לא קשיא: הא דידיה הא דרביה. משום דרבי יונתן דקאמרינן: אלא דרב אדרב קשיא. דאמר רב (טוב) מנה ופרס חייבת ברחשית הגז ואי רחשית הגז בששים לא מטו ליה לכהן סלע וכגיר מהכי ליכא למאן דאמר: במנה בן ארבעים סלעים. יש מנה גדול כך כדלקמן דהוו מנה ופרס ששים, ומהן יתן סלע לכהן:

ופרס

אמר ר' יוחנן *מפי שמועה אמרה מפי חגי זכריה ומלאכי: ר' דוסא בן הרכינס אומר: וכו': *וכמה כל שהן? אמר רב-מנה ופרס "ובלבד שיהו מרומשות" ושמואל אמר "ששים" ונותן סלע אחת לכהן, דבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן שש-לכהן חמשה, ואחד לו, עולא אמר ר' אלעזר "כל שהן" שנינו, תנן וכמה נותן לו? משקל חמש סלעים ביהודה שהן עשר סלעים בגליל בשלמא לרב ורבי יוחנן ניחא, אלא לשמואל ור' אלעזר קשיא, וליטעמיך ולרב מי ניחא, והא רב ושמואל דאמרי תרוייהו "ראשית הגז בששים? הא איתמר עלה, דהתיא-רב ושמואל דאמרי תרוייהו בישראל שיש לו גיזין הרבה עסקינן ומבקש ליתנן לכהן ואמרי' ליה כל חד וחד לא תבצר ליה מהמשת סלעים נופא רב ושמואל דאמרי תרוייהו "ראשית הגז בששים, פאה בששים, תרומה בששים והא אנן תנן "תרומה-עין יפה אחד מארבעים" דאורייתא-בששים, דרבנן-בארבעים, דאורייתא בששים *והאמר שמואל "חטה אחת פוטרת את הכרי? דאורייתא = כדשמואל, דרבנן בדאורייתא אחת מארבעים, "דרבנן-בדרבנן=בששים. "פאה בששים" *והתנן אלו דברים שאין להן שיעור "הפאה "והבכורים "והראיון

[מיר מ. נטורתא מנ. ע"ש נטוס' דיס מפי]

[פירוכין יה: ומיל]

[ירושלמי פ"ד מ"ג]

[בכמה יב ע"ב מנ: קדושין מנ]

[ירושלמי פ"ד מ"ג]

[תגיגה ז: פאה פ"ל מ"ה]

[שם מ"ב]

[ב"ר מנה]

[מיל מנ]

[שבת קמ.]

[פאה פ"ל מ"ה]

[מנחות פ"ב]

[פירוכין ה: ומיל]

[ירושלמי פ"ד מ"ג]

[בכמה יב ע"ב מנ: קדושין מנ]

[תגיגה ז: פאה פ"ל מ"ה]

[שם מ"ב]

[ב"ר מנה]

[מיל מנ]

[שבת קמ.]

[פאה פ"ל מ"ה]

[מנחות פ"ב